

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud: A. Ciubotaru)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: M. Anton, V. Cotorobai, I. Secieru)

Î N C H E I E R E

1 decembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Iurie Bejenaru
Galina Stratulat

examinând admisibilitatea recursului declarat de Filip Lîcov, reprezentat de avocatul Alexei Tighinean,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu răspundere limitată „Arama R” împotriva lui Filip Lîcov cu privire la încasarea datoriei de plată conform contractului de antrepriză, încasarea penalității contractuale, compensarea cheltuielilor de judecată, și

la cererea reconvențională înaintată de Filip Lîcov împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Arama R” cu privire la recuperarea prejudiciului cauzat în urma neexecutării corespunzătoare a contractului de antrepriză,
împotriva deciziei din 1 iulie 2021 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 16 mai 2018, SRL „Arama R” a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Filip Lîcov cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor judiciare.

În motivarea acțiunii a indicat că a încheiat Filip Lîcov contractele nr. 1167 din 16 iunie 2017 (în sumă de 4 950 de euro), nr. 1364 din 11 iulie 2017 (în sumă de 14 640 de euro) și nr. 169 din 31 ianuarie 2018 (în sumă de 1 157,70 de euro).

A afirmat că conform contractelor menționate, SRL „Arama R” a produs și livrat către Filip Lîcov mobilă la adresa mun. Chișinău, str. Petru Rareș 36, ap. 59 în sumă totală de 20 747,70 de euro.

Reclamanta a menționat că până la adresarea cu acțiune în instanță pârâtul a achitat parțial marfă livrată în mărime de 2 000 de euro – în baza contractului nr. 1167 (încasări la 27 iunie 2017, în sumă de 40 668 de lei sau 2 000 de euro, conform cursului), 10 566,14 de euro în baza contractului nr. 1364 (încasări la 26 iulie 2017, în sumă de 54 210 lei sau 2 566,14 de euro, conform cursului și la 1 februarie 2018, în sumă de 166 440 de lei sau 8 000 de euro conform cursului).

A relevat că pe contractul nr. 169 nu s-a efectuat nici o achitare, însă prevederile contractuale au fost executate integral de SRL „Arama R”, deoarece obiectul acestui contract sunt elemente de mobilă ce completează precedentele contracte și au fost comandate de client adăugător.

A mai indicat că suma datoriei față de SRL „Arama R” constituie 8 181,56 de euro.

De altfel, a specificat că conform pct. III.1. din contractele de antrepriză, remunerația se face în două tranșe: prima - avans, care se face la data încheierii contractului, a doua tranșă - după înștiințarea clientului despre faptul finisării fabricării mobilei.

În aceeași ordine de idei, a menționat că pct. V.2. lit. a) al acestor contracte statuează că: „Clientul se obligă a achita costul lucrărilor conform ordinii stabilite în pct. III din contract.”

Astfel, pârâtul a recepționat marfa, iar ca dovadă servesc actele de predare-primire expediate în adresa pârâtului și recepționate de acesta.

În aceste împrejurări, la 2 februarie 2018 a fost înaintată reclamația nr. 9 către pârât (care a fost recepționată la 13 februarie 2018), iar la 12 martie 2018 (sub nr. 913) către pârât au fost expediate duplicatele actelor de predare-primire nr. 913 și nr. 1043, care au fost recepționate la 20 martie 2018.

Reclamanta a învederat că la 26 martie 2018 a fost înaintată reclamația nr. 18 către pârât și duplicatul actului de predare-primire (recepționat la 5 aprilie 2018), iar la 3 aprilie 2018 a fost înaintată reclamația nr. 22 (recepționată la 5 aprilie 2018).

A solicitat reclamantul încasarea sumei de 8181,56 de euro (sau echivalentul în lei la momentul executării hotărârii) precum și cheltuielile de judecată suportate.

Ulterior, SRL „Arama R” a înaintat la 15 august 2018, prin intermediul cancelariei cerere de majorare a cuantumului pretențiilor din acțiune.

În motivarea cererii a invocat suplimentar că, conform pct. III.7 al contractelor de antrepriză, „Clientul este obligat a achita o sumă în mărime de 0,2% din suma totală a lucrărilor pentru fiecare zi de întârziere pentru neachitarea restanței la remunerație...”.

În acest sens, a susținut că s-a admis o restanță la plata remunerației pe un termen de peste 180 de zile pentru fiecare contract, pentru care urmează a fi achitate a câte 0,2 % pe zi din suma contractelor.

Astfel, a solicitat încasarea de la pârât a sumei de 8 181,56 de euro (sau echivalentul în lei la momentul executării hotărârii), încasarea penalității contractuale în sumă de 7 469,17 de euro (sau echivalentul în lei la momentul executării hotărârii) precum și cheltuielile de judecată suportate.

La 12 decembrie 2018, Filip Lîcov, prin intermediul avocatului Alexei Tighinean a depus acțiune reconvențională.

În motivarea acțiunii reconvenționale a invocat că între SRL „Arama R” și Filip Lîcov au fost încheiate contractele de antrepriză nr. 1364 din 16 aprilie 2017, contractul de antrepriză nr. 1167 din 11 iulie 2017 și respectiv contractul de antrepriză nr. 707 din 13 aprilie 2017.

A relatat că în rezultatul încheierii contractelor sus-menționate, Filip Lîcov a achitat suma avansului indicat în contract, în urma căruia, SRL „Arama R” a fost obligată să finiseze prestarea serviciilor de confecționare conform prevederilor punctului III.1. din contracte.

A indicat că până la momentul adresării cu acțiune, SRL „Arama R” nu și-a executat obligația dată, iar în așa mod, este evidentă încălcarea prevederilor din capitolul IV al contractelor cu nr. 1364 din 16 iunie 2017, nr. 1167 din 11 iulie 2017.

Mai mult, a afirmat că conform punctului III.1. din contractele sus-menționate, achitarea integrală a sumei pentru prestarea serviciilor are loc după notificarea lui Filip Lîcov - această acțiune reprezentând momentul finalizării efectuării lucrărilor de producție a mobilei.

Astfel, a atras atenția că un astfel de mesaj nu a parvenit la numerele de telefon ale consumatorilor. Respectiv, conform prevederilor contractuale, rezultă că SRL „Arama R” nu și-a executat integral obligațiile contractuale, în așa mod încălcând drepturile lui Filip Lîcov, care are calitatea de consumator.

A menționat că la 2 februarie 2018, SRL „Arama R” a expediat în adresa lui Filip Lîcov o scrisoare prin care a solicitat achitarea sumei restante în baza contractelor de antrepriză nr. 1364 din 16 iunie 2017 și nr. 1167 din 11 iulie 2017.

Or, a atras atenția că în textul scrisorilor sus-nominalizate, administratorul SRL „Arama R” a indicat că a livrat mobila la adresa consumatorilor, fapt care nu corespunde adevărului, și, mai mult ca atât, nu au fost instalate sau asamblate unitățile de mobilier în conformitate cu cele menționate în actele de predare-primire.

La fel, a menționat că la 12 martie 2018, în adresa lui Filip Lîcov a parvenit scrisoare prin care a fost expediate actele de predare-primire nr. 913, 1043 emis în baza contractului de antrepriză nr. 1167 din 16 iunie 2017, nr. 1364 din 11 iulie 2017.

Reclamantul acțiunii reconvenționale a considerat că actele de predare-primire sus-menționate sunt neîntemeiate și nu corespund adevărului, deoarece mobilierul nu a fost livrat conform datelor din actele respective.

Mai mult, actele de predare-primire nu au fost semnate de către consumatori și nu pot produce efecte juridice.

A indicat că, partea din mobilier instalate până în prezent au devenit periculoase pentru viața și sănătatea consumatorilor. Aceste declarații se întemeiază pe faptul că o oglindă cu suprafața de 4 m.p., încleiată pe peretele din locuința consumatorilor de către angajații SRL „Arama R” a căzut jos și s-a stricat, astfel încălcând securitatea vieții consumatorilor.

De altfel, la un pat cu două nivele care de asemenea a fost instalat de angajații SRL „Arama R” s-a prăbușit nivelul de sus, producând un alt pericol pentru viața și sănătatea consumatorilor.

A atras atenția că la data de 27 martie 2018, Filip Lîcov a fost invitat de către angajații SRL „Arama R”, pentru a selecta designul unor unități de mobilier, iar din acest fapt rezultă că nu a existat posibilitatea ca mobila să fie instalată și/ sau livrată în totalitate și în conformitate cu datele din actele de predare-primire, deoarece până la data de 27 martie 2018, angajații SRL „Arama R” nu au proiectat și produs toate unitățile de mobilier indicate în acte.

A considerat că, în cazul dat, SRL „Arama R” a acționat cu rea-credință și a încercat să ducă în eroare consumatorii. Respectiv, prin tergiversarea executării obligațiilor sale, SRL „Arama R” a cauzat un prejudiciu drepturilor și intereselor legitime ale consumatorilor, fapt care este inadmisibil.

De asemenea, a menționat că la data de 19 martie 2018 a fost expediată o pretenție prin care Filip Lîcov a solicitat soluționarea litigiului în mod amiabil, prin îndeplinirea obligațiilor contractuale asumate de către SRL „Arama R” prin care aceasta se obligă să instaleze mobila și să efectueze plata penalităților pentru întârziere în conformitate cu art. 27 alin. (2) din Legea nr. 105 din 13 martie 2003 privind protecția consumatorilor.

A mai învederat că la 29 martie 2018, a fost expediată o pretenție repetată, prin care au fost concretizate aspecte cu privire la normele juridice aplicabile litigiului dat, actele de predare-primire și elucidate detalii cu privire la acțiunile angajaților SRL „Arama R”. Prin această pretenție, s-a solicitat repetat soluționarea litigiului pe cale amiabilă, cu plata unor despăgubiri sub formă de penalități pentru întârziere în conformitate cu art. 27 alin. (2) din Legea nr. 105 din 13 martie 2003 privind protecția consumatorilor.

Or, până în prezent SRL „Arama R” nu a întreprins nici o acțiune în vederea soluționării litigiului dat. Mai mult, aceasta acționează cu rea-credință, tergiversând prestarea serviciilor conform prevederilor contractuale și normelor legale aplicabile litigiului dat.

A precizat că mobila care a fost produsă de către SRL „Arama R” a fost instalată de către Filip Lîcov cu propriile forțe tocmai în luna august 2018.

Totodată, a menționat că la data de 5 aprilie 2018 a fost expediată o sesizare către Agenția pentru protecția consumatorilor și supravegherea Pieței, iar prin răspunsul nr. 27/05-1620 din 22 mai 2018 al Agenției pentru protecția consumatorilor și Supravegherea Pieței s-a stabilit introducerea SRL „Arama R” în graficul controalelor planificate în baza analizei factorilor de risc, conform Legii nr. 131 din 8 iunie 2012 privind controlul de stat asupra activității de întreprinzător și a Metodologiei generale de planificare a controlului de stat asupra activității de întreprinzător în baza analizei criteriilor de risc, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 376 din 27 mai 2014.

A solicitat încasarea din contul SRL „Arama R” în beneficiul lui Filip Lîcov în baza contractului nr. 1364 din 11 iunie 2017 a sumei de 15 000 de euro, în baza contractului nr. 1167 din 16 iunie 2017 a sumei de 5 000 de euro.

Prin hotărârea din 30 noiembrie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru s-a admis acțiunea inițială și s-a respins acțiunea reconvențională. S-a încasat de la Filip Lîcov în contul SRL „Arama R”, suma de 8 181,56 de Euro cu titlu de datorie rezultată din contractele nr. 1167 din 16 iunie 2017, nr. 1364 din 11 iulie 2017 și nr. 169 din 31 ianuarie 2018, conform cursului oficial la data executării hotărârii judiciare, suma de 7 469,17 de Euro cu titlu de penalitate de întârziere, conform cursului oficial la data executării hotărârii judecătorești și suma de 9 082,23 de lei cu titlu de cheltuieli de achitare a taxei de stat.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 8 decembrie 2020, prin intermediul oficiului poștal, Filip Lîcov, reprezentat de avocatul Alexei Tighinean, a declarat apel, prin care a solicitat casarea acesteia.

Prin decizia din 1 iulie 2021 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de Filip Lîcov, reprezentat de avocatul Alexei Tighinean și s-a menținut hotărârea din 30 noiembrie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de SRL „Arama R” împotriva lui Filip Lîcov cu privire la încasarea datoriei de plată conform contractului de antrepriză, încasarea penalității contractuale, compensarea cheltuielilor de judecată, și, la acțiunea reconvențională înaintată de Filip Lîcov împotriva SRL „Arama R” cu privire la recuperarea prejudiciului cauzat în urma neexecutării corespunzătoare a contractului de antrepriză.

Pentru a decide astfel, Colegiul a relevat că la 16 iunie 2017 între Filip Lîcov, ca beneficiar, și SRL „Arama R”, ca antreprenor, a fost încheiat contractul de antrepriză nr. 1167, conform căruia, antreprenorul s-a obligat să producă din

materialele proprii și să livreze clientului marfă indicată în specificarea lucrărilor de producere.

Conform pct. III.1. din contractul de antrepriză nr. 1167 din 16 iunie 2017, mărimea remunerației convenită de către părți constituia suma de 4 950 de euro, care urma a fi achitată în două tranșe. Prima tranșă, numită avans în mărime de 2 000 de euro, urma fi achitată în ziua încheierii contractul, iar a doua în mărime de 2 950 de euro, urma a fi achitată după înștiințarea de către antreprenor despre finisarea fabricării mobilii.

Ulterior, la 11 iulie 2017 între Filip Lîcov, ca beneficiar, și SRL „Arama R”, ca antreprenor, a fost încheiat contractul de antrepriză nr. 1364 din 11 iulie 2017, conform căruia antreprenorul s-a obligat să producă din materialele proprii și să livreze clientului marfă indicată în specificarea lucrărilor de producere.

Conform pct. III.1. din contractul de antrepriză nr. 1364 din 11 iulie 2017, mărimea remunerației convenită de către părți constituia suma de 14 640 de euro, care urma a fi achitată în două tranșe. Prima tranșă, numită avans în mărime de 3 000 de euro, urma fi achitată în ziua încheierii contractul, iar a doua urma a fi achitată după înștiințarea de către antreprenor despre finisarea fabricării mobilii.

La 31 ianuarie 2018, între Filip Lîcov, ca beneficiar, și SRL „Arama R”, ca antreprenor, a fost încheiat un nou contract de antrepriză nr. 169, conform căruia, antreprenorul s-a obligat să producă din materialele proprii și să livreze clientului marfă indicată în specificarea lucrărilor de producere.

Conform pct. III.1. din contractul de antrepriză nr. 169 din 31 ianuarie 2018, mărimea remunerației convenită de către părți a constituit suma de 1 157,70 de euro.

Prin prisma art. 512 alin. (1), 513 alin. (1), 514, 572 alin. (1) și (2), art. 946 alin. (1) și (2) și art. 966 alin. (1) Codul civil (în redacția de până la 1 martie 2019), în coroborare cu actele cauzei, Colegiul a stabilit că pentru executarea lucrărilor stabilite în contractele de antrepriză au fost întocmite anexe (devize locale) în care au fost indicate lucrările care urmau a fi executate și costul acestora.

La fel, s-a stabilit că SRL „Arama R” a întocmit actele de predare-primire nr. 913 și nr. 1043, însă care nu au fost semnate de către Filip Lîcov.

La 12 martie 2018, SRL „Arama R” a remis către Lîcov Filip actele de predare-primire nr. 913 și nr. 1043, fapt recunoscut de ultimul în acțiunea reconvențională înaintată, însă care nu este de acord cu acestea deoarece mobilierul nu a fost livrat, iar actele nu au fost semnate de către Filip Lîcov.

La 26 martie 2018, SRL „Arama R” a expediat în adresa lui Filip Lîcov reclamația nr. 18, conform căreia a solicitat achitarea sumei de 1 157,7 de euro pe contractul nr. 169 din 31 august 2018, precum și a fost remis actul de predare primire nr. 169 emis în baza contractului de antrepriză nr. 169 din 31 ianuarie 2018 – somație care la fel s-a soldat fără un răspuns.

Reținând prevederile art. 957 Cod civil (în redacția de până la 1 martie 2019), Colegiul a constatat că prima instanță just a punctat că nu poate fi pusă pe seama antreprenorului nerecepționarea actelor întocmite în vederea lucrărilor executate, or, anume și beneficiarul conform obligațiilor asumate urma să întreprindă măsuri privind recepția pentru a verifica calitatea lucrului executat de către antreprenor în raport cu documentația de execuție prezentată de către acesta, fapt ignorat de către Filip Lîcov.

Colegiul a mai considerat ca fiind întemeiată pretenția formulată de SRL „Arama R” privind încasarea sumei de 8 181,56 de Euro cu titlu de datorie

rezultată din contractele nr. 1167 din 16 iunie 2017, nr. 1364 din 11 iulie 2017 și nr. 169 din 31 ianuarie 2018.

Prin prisma art. 602 alin. (1) și (2), 624 alin. (1) și (3) Codul civil (în redacția de până la 1 martie 2019), raportate la clauzele contractuale: pct. III.7. din contractele de antrepriză nr. 1167 din 16 iunie 2017, nr. 1364 din 11 iulie 2017 și nr. 169 din 31 ianuarie 2018, în care părțile au prevăzut că clientul se obligă să achite suma în mărime de 0,2% din prețul total al lucrărilor pentru fiecare zi de întârziere a achitării sumei neachitate, Colegiul a apreciat ca fiind întemeiată pretenția cu privire la încasarea penalității de întârziere în mărime de 7 469,17 de Euro, în situația în care actele cauzei denotă cu certitudine executarea necorespunzătoare a obligațiilor contractuale din partea lui Filip Lîcov ce țin de achitarea prețului lucrărilor efectuate de antreprenor.

Cu referire la acțiunea reconvențională, în corespundere cu dispozițiile art. 666, 668 Cod civil, și în condițiile, în care actul juridic a instituit norme, cu privire la executarea obligațiilor corelative și implicit, condiții cu privire la recepționarea lucrărilor în modul prevăzut în contractele de antrepriză, îndatoriri, ce nu au fost executate de către Filip Lîcov, Colegiul a constatat că acest fapt nu dovedește aplicabilitatea normei art. 32 alin. (2) din Legea privind protecția consumatorilor din 13 martie 2003.

Astfel, Colegiul, prin prisma art. 32 alin. (2) din Legea privind protecția consumatorilor din 13 martie 2003, a remarcat că norma reflectă dispoziții, în scopul sancționării vânzătorului/ prestatorului, pentru neexecutarea unor obligații concrete cu privire la produs/ serviciu, iar determinarea penalității urmează a se aplica cu diligență, pentru fiecare caz în mod individual, respectându-se proporționalitatea între cauză și răspundere, pentru a exclude generarea unor consecințe punitive, reparatorii, sancționatorii și cominatorii, pentru aspecte nereclamate și/ sau neprobate, dar atribuite din interpretarea eronată a normelor de drept.

Or, în speță nu s-a constatat că au fost încălcate termenele prevăzute în contractele de antrepriză, ci contrariu argumentat în cererea inițială, adică neonorarea obligațiilor din partea clientului Filip Lîcov.

Din considerentele menționate, Colegiul a reținut ca fiind întemeiată concluzia primei instanțe cu privire la temeinicia cererii de chemare în judecată înaintată de SRL „Arama R” împotriva lui Filip Lîcov cu privire la încasarea datoriei de plată conform contractului de antrepriză, încasarea penalității contractuale, compensarea cheltuielilor de judecată, și, asupra netemeinicii acțiunii reconvenționale înaintate de Filip Lîcov împotriva SRL „Arama R” cu privire la recuperarea prejudiciului cauzat în urma neexecutării corespunzătoare a contractului de antrepriză.

La 24 septembrie 2021, Filip Lîcov, reprezentat de avocatul Alexei Tighinean, a declarat recurs, prin care a solicitat casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri de respingere a cererii de chemare în judecată și de admitere a acțiunii reconvenționale.

În motivarea recursului s-a indicat că instanțele de judecată la examinarea cauzei nu au constatat just și au dat o apreciere incorectă situației de fapt, mai mult nu au examinat cauza sub toate aspectele și nu au stabilit cu certitudine raportul juridic litigios, circumstanțele de fapt caracteristice raportului juridic.

Totodată, s-au invocat aceleași argumente și circumstanțe factologice care au fost invocate pe parcursul examinării cauzei în instanțele ierarhic inferioare, cărora

le-a fost dată apreciere, redând conținutul prevederilor normelor legale, dar fără a demonstra prin careva probe, încălcarea sau aplicarea eronată de către instanțele de judecată a normelor legale aplicabile speței.

În contextul prevederilor art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 1 iulie 2021 și a expediat-o participanților la proces la 2 august 2021 (f.d. 250, Vol. I), astfel, recursul declarat la 24 septembrie 2021, este în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Prin prisma art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, la 7 octombrie 2021 instanța de recurs a comunicat intimatului recursul, informând despre necesitatea depunerii referinței.

Astfel, la 18 octombrie 2021, SRL „Arama R” a depus referință, prin care a solicitat declararea inadmisibilă a recursului.

Examinând temeiurile recursului declarat de Filip Lîcov, reprezentat de avocatul Alexei Tighinean, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul ca inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Filip Lîcov, reprezentat de avocatul Alexei Tighinean, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurenților cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432, alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a recunoaște recursul declarat de Filip Lîcov, reprezentat de avocatul Alexei Tighinean, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Filip Lîcov, reprezentat de avocatul Alexei Tighinean, împotriva deciziei din 1 iulie 2021 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Iurie Bejenaru

Galina Stratulat